DOI : https://doi.org/10.5281/zenodo.17550916 ମୂଳ ପ୍ରବନ୍ଧ

ପୁରାଣରୁ ଆଧୁନିକତାର ଧାରା : ସୀତା ମୁଁ ସୀତା

ଆରତୀ ନାୟକ

ସଂକ୍ଷିପ୍ତସାର :

ଉତ୍ତରଅଶୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଓଡିଆ ସାହିତ୍ୟରେ ମିଥ୍ ପ୍ରତି ଲେଖକୀୟ ଅନୁରାଗ ବିଶେଷ ଭାବେ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥାଏ। ପ୍ରାଚୀନତାର ପୃଷ୍ଠଭୂମିରେ ଆଧୁନିକ ଜୀବନଚର୍ଯ୍ୟା ସମନ୍ୱିତ କରି ଲୋକାଭିମୁଖୀ କରିବା ସମ୍ଭବତଃ ସାହିତ୍ୟରେ ମିଥ୍ ପ୍ରୟୋଗ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ। ଉପନ୍ୟାସ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ କୁହାଯାଇପାରେ ପୁରାଣରେ ଯେଉଁ ଚରିତ୍ରମାନେ ଥିଲେ ଓ ଯେଉଁକଥାବସ୍ତୁ ଥିଲା ଆଧୁନିକ ଜୀବନରେ ତା'ର କ'ଣ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି ବା ସେହି ଚରିତ୍ରମାନେ ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷ ତଳେ ଯାହା ଲେଖକ ଓ କବିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିସ୍ତୃତ ହୋଇଥିଲେ, ଆଜିର ସାମାଜିକ ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ମାଧ୍ୟମରେ ସେହିଚରିତ୍ର ଗୁଡ଼ିକର କ'ଣ ଅଭାବବୋଧ ରହିଯାଇଛିକି ? କିମ୍ବା social justice ବା ସାମାଜିକ ନ୍ୟାୟ ପାଇବାରୁ ସେମାନେ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଛନ୍ତିକି ? ତାଙ୍କର ସେହି ଦିଗଟି ଉଦଘାଟନ କରିବା ପାଇଁ ଔପନ୍ୟାସିକମାନେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ଉପନ୍ୟାସ ମାଧ୍ୟମରେ ସାମାଜିକ ନ୍ୟାୟ ଦେବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିଛନ୍ତି। ପୁରାଣର ଚରିତ୍ରମାନେ କିପରି ଭାବରେ ସମାଜର ହିତ ପାଇଁ ପାଲଟି ଯାଇଛନ୍ତି ସାଧାରଣ ମଣିଷରୁ ରାକ୍ଷସ, ରାକ୍ଷସୀ, କଳିହୁଡ଼ି ଓ ଦେବୀ। ସେ ମନ୍ଥରା ହୁଅନ୍ତୁ କି ସୂର୍ପଣଖା, ଦ୍ରୌପଦୀ ହୁଅନ୍ତୁ କି ସୀତା ଏବଂ କର୍ଣ୍ଣ ଆଦି ଚରିତ୍ର ମାନଙ୍କ ଉପରେ କ'ଣ ଅନ୍ୟାୟ ହୋଇଛି ଏବଂ ଜନ କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ କେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଆଁରୁ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡ଼ିଛି ତ କେତେବେଳେ ମାଟିତଳୁ ଏବଂ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଭୁଲିବାକୁ ପଡ଼ିଛି ବଂଶ ମର୍ଯ୍ୟାଦାର ପରିଚୟକୁ। ପୁରାଣର ଏହିପରି ଚରିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ସାଂପ୍ରତିକ ସମୟରେ ସାମାଜିକ ନ୍ୟାୟ ଦେବାରେ ପଦ୍ମଜ ପାଳ ହେଉଛନ୍ତି ଅନ୍ୟତମ।

ପ୍ରମୁଖ ଶବ୍ଦାବଳୀ :

ଆଦର୍ଶ, ଜଞ୍ଜାଳ, ରାକ୍ଷସ, ରାକ୍ଷସୀ, ଦେବୀ, ସୀତା।

ବିଷୟବସ୍ତୁ:

ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଏକ ବଳିଷ୍ଠ ବିଭାଗ ହେଉଛି ଉପନ୍ୟାସ ଏବଂ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପଦ୍ମଜ ପାଳ ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଲେଖକ। ମଣିଷ ଜୀବନର ସାମାଜିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା, ସୁଖଦୁଃଖ, ସହ, ବିଷାଦ, ସମସ୍ୟା ଓ ଅସହାୟତାକୁ ନିଜ ଲେଖା ମାଧ୍ୟମରେ ପରିବେଷଣ କରିଛନ୍ତି। ତାଙ୍କର ଅନେକ ଲେଖାରେ ପ୍ରତିବାଦ ଓ ବିଦ୍ରୋହ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନ ପାଇଛି।୧୯୪୬ ମସିହା ନଭେମ୍ବର ୪ ତାରିଖରେ ଜଗତସିଂପୁର ଜିଲ୍ଲାର କାଦୁଅପଡ଼ା ଅନ୍ତର୍ଗତ କୁସିଙ୍ଗା ଗ୍ରାମରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ।ତାଙ୍କ ଅଙ୍ଗେନିଭା ଅନୁଭୂତିକୁ ସେ ଉପସ୍ଥାପନା କରିଛନ୍ତି ଉପନ୍ୟାସରେ। ତାଙ୍କର ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଧା କୋଡ଼ିଏ ଗୋଟି ଉପନ୍ୟାସ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି। ଯଥା – "ଦୁର୍ଗ ପତନର

ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧକୁ ଅନ୍‌ଲାଇନରେ ପଢିବାପାଇଁ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତୁ

Quick Response Code:

Available online at : https://pracheenews.com/

DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.17550916

Article No - BPPP00341

ଯୋଗାଯୋଗ : ଆରତୀ ନାୟକ,
ଗବେଷିକା, ମହାରାଜା ଶ୍ରୀରାମ ଚନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜଦେଓ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ତକତପୁର, ବାରିପଦା
E mail : 97arati.nayak@gmail.com
Orcid Id : https://.org/0009-0001-7058-5230

This is an open access journal, and articles are distributed under the terms of the Creative Commons Attribution Non Commercial Share Alike 4.0 License, which allows others to remix, tweak, and build upon the work non commercially, as long as appropriate credit is given and the new creations are licensed under the identical terms.

For reprints contact: *pracheepatrika@rediffmail.com*

ପ୍ରାପ୍ତି	ସମୀକ୍ଷିତ	ଗୃହୀତ	ପ୍ରକାଶିତ
୪.୦୬.୨୦୨୫	୧୧.୦୭.୨୦୨୫	୨୫.୦୮.୨୦୨୫	୧.୦୯.୨୦୨୫

ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧକୁ କିପରି ଉଦ୍ଧୃତ କରିବେ : ନାୟକ, ଆରତୀ; ୨୦୨୫। ପୁରାଣରୁ ଆଧୁନିକତାର ଧାରା : ସୀତା ମୁଁ ସୀତା। ବାସ୍ତବତାର ପରିପ୍ରକାଶ ପ୍ରାଚୀ। ଭାଗ :୧୧, ସଂଖ୍ୟା : ଚ, ପୃଷ୍ଠା :୭୪-୭୬।

ବେଳ","ଆମ ସମୟର ଦୁଃଖ","ଯିବୁ କି ଥିବୁ","ପାପ ପରି ନିଜର", "ଗଣ୍ଡଭୈରବ","ଓୟେ ପୁଅ ମା", "ପଣ୍ଡୁରଙ୍ଗୀ ନିବାସ", "ଆକ୍ରାନ୍ତ", "ମାମୁଁ ଘରଚଉଁରୀ", "ଛାଇଲେଉଟାଣି", "ଅପଦେବତା"," ଜରା ନିବାସ","ଗାନ୍ଧୀଛକରୁ ଟିକିଏ ଆଗକୁ","ଯାତ୍ରା ଡଟ୍ କମ୍","ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ମାତ୍ର", "ଗହ୍ୱର", "ପ୍ରତିସ୍ୱର୍ଦ୍ଧା", "ହାଏ ମୁନି କେମିତି ଅଛ", "ବିରାଓ୍ତ ରିପୋର୍ଟ", "ସୀତା ମୁଁ ସୀତା" । ଏଠାରେ "ସୀତା ମୁଁ ସୀତା"ଉପନ୍ୟାସକୁ ଆଲୋଚନାର ପର୍ଯ୍ୟାୟଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି।

୧୯୮୦ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଯେଉଁ ସାମାଜିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲା, ତାହା ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନ ଜୀବନର ପ୍ରଧାନ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଲା। ଅଶୀଦଶକ ବେଳକୁ ଭାରତୀୟ ଅର୍ଥନୀତିରେ ଯେଉଁ ଦୁର୍ଗତି ଆସିଲା ସେତେବେଳେ ନାରୀ ପୁରୁଷ ନିର୍ବିଶେଷରେ ସବୁବର୍ଗର ଲୋକମାନେ ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ ହେଲେ। ଜଗତୀକରଣ ପ୍ରଭାବରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଭାବିତ ହେଲେ ଭାରତୀୟ ନାରୀ। ସବୁବେଳେ ଘର କୋଣରେ ଜୀବନ ବିତାଇ ଦେଉଥିବା ନାରୀ ସମୟକ୍ରମେ ସାମରିକ ବିଭାଗ ତଥା ବିମାନ ଚଳାଚଳ, କ୍ରୀଡ଼ା ବିଭାଗ, ବଡ ବଡ କଳକାରଖାନା ଆଦିକ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ହେଲା।ସେମାନେ ଏ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ କେବଳ ପ୍ରବେଶ କଲେ ନାହିଁ, ଆଶାତୀତ ସଫଳତା ପାଇ ପୁରୁଷ ଜାତିକୁ ଚମକାଇ ଦେଲେ। ତେଣୁ ସାଂପ୍ରତିକ ସମୟରେ ନାରୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପାଦ ଥାପିଛି ଏବଂ ପ୍ରତିକ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ ଆଗୁଆ। ତଥାପି ଏପରି ଏକ ସମୟ ଓ ସମାଜରେ ଲେଖକ ନାରୀକୁ ଅବଳା ଓ ଦୁର୍ବଳା କରିପକାଇଛନ୍ତି ଏହି ଉପନ୍ୟାସରେ। କାରଣ ଆଜିର ନାରୀମାନେ ଯେତେବି ମଡନ୍ ହୁଅନ୍ତୁନା କାହିଁକି ସମାଜରେ କେଉଁଠିନା କେଉଁଠି ଆଜିବି କନ୍ୟା ଭ୍ରୂଣ ହତ୍ୟା ହେଉଛି। ଶାରୀରିକ ହେଉ କି ମାନସିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଜିବି ନାରୀ ଅବହେଳିତ ହୋଇ ନିଜର କାୟାଧର୍ମ ବଦଳେଇ ଦେଉଛନ୍ତି। ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାରୀ ଯେପରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଜୀବନଟିଏ ବଞ୍ଚିବେ କିମ୍ବା ଉପଯୁକ୍ତ ନ୍ୟାୟ ପାଇବେ ତା'ର ଏକ ପ୍ରୟାସ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପାଳ ଏହି ଉପନ୍ୟାସ ମାଧ୍ୟମରେ କରିଛନ୍ତି।

'ମୁଁ ସୀତା ! ସୀତା ରାମଚନ୍ଦ୍ର

ହଁ , ମୁଁ ହିଁ ସୀତା ରାମଚନ୍ଦ୍ର।

ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପୁରୁଷ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ଧର୍ମପତ୍ନୀ ମୁଁ– ସୀତା !

ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ମହାରାଜା ଦଶରଥଙ୍କର କୁଳବଧୂ – ସୀତା !

ପୁରାଣ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନଥିଲେ ଏ କାହାଣୀ ହୁଏତ ମାନବୀୟ ସ୍ମୃତିଭିତରୁଲୋପ ପାଇଯାଇଥାନ୍ତା।

ହୁଏତ ସାତ ହଜାର ସାତଶ ଆଠଶ ବର୍ଷରୁଅଧିକ ବର୍ଷତଳେ, ଦିନେ ମୁଁ ବଞ୍ଚିଥିଲି ଏଇ ଜଗତରେ, ଭାରତ ବର୍ଷରେ । ମିଥିଳାର ରାଜକନ୍ୟା; ଅଯୋଧ୍ୟାର କୁଳବଧୂ, ରାଜବଧୂ ରୂପେ।

ମୁଁ ସୀତା, ମୁଁ ଜିଗୀଷା ଭାର୍ଗବ।

ମୁଁ ଜାଗୀକୁ ଜାଣେ, ମୁଁ ଜିଗୀଷା ଭାର୍ଗବକୁ ଜାଣେ।

ମୁଁ ସୀତାକୁ ବି ଜାଣେ। ଜାଗୀ ମୋରି ରୂପ। ଜିଗୀସା ଭାର୍ଗବ ବି ମୋର ରୂପ।

ମୁଁ ସୀତା, ଜାଗୀ, ଜିଗୀଷା ଭାର୍ଗବ ଆମେ ଏକ।

ଜିଗୀଷା ଭାର୍ଗବ ଯେ କି ବାର ବର୍ଷର ଏକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଝିଅଟିଏ। ସର୍ବଦା ସେ ତା'ର ଭାବନା ରାଇଜରେ ବୁଲୁଥାଏ। ତା'ର ଜନ୍ମଦିନ ଦିନ ହଠାତ୍ ତା ଭିତରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖାଗଲା। ହଠାତ୍ କହିଉଠିଲା ମୁଁ ସୀତା ହଁ ମୁଁ ହିଁ ସୀତା। ଏହି ଚରିତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ଲେଖକ ସୀତାଙ୍କୁ ଏବଂ ସୀତାଙ୍କ ପ୍ରତି ହୋଇଥିବା ଅନ୍ୟାୟକୁ ଉପସ୍ଥାପନା କରିଛନ୍ତି। ହିନ୍ଦୁ ନାରୀର ମଡେଲ୍ ଯେ କି ସୀତା, ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଝିଅ ରାତିର ରାମଲୀଳା ନାଟକ ଦେଖି ନିଜକୁ ସୀତା ମନେକରି ମନ ଭିତରେ ସୀତାଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇ ନିଜର ଦୁଃଖ କଷ୍ଟକୁ କହିବା ଏପରି ଏକ ଘଟଣାରେ ଲେଖକଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଇପାରେ ଯେ, ଜାତି, ବର୍ଣ୍ଣ, ଧର୍ମ ନିର୍ବିଶେଷରେ ସମସ୍ତେ ସମାନ। ହିନ୍ଦୁ ହେଉ କି ମୁସଲିମ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ହେଉ କି ଶିଖ୍ ସବୁ ଜାତି ସମାନ ଏବଂ ସବୁ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷମାନେ ମଧ୍ୟ ସମାନ। ତେଣୁଆଜିର ସମାଜରେ ସବୁ ନାରୀମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ ଜଣେ ସୀତା। ରକ୍ତ ମାଂସ ଦେହଧାରୀ ନାରୀଠାରୁ ଦେବୀ ସତ୍ତାର ଆରୋପ ଦେଇ ସୀତାଙ୍କୁ ଆଦର୍ଶର ବ୍ୟୁହ ଭିତରେ ଛନ୍ଦି ଦିଆ ଯାଇଛି କିନ୍ତୁ ଉପନ୍ୟାସର ନାୟିକା କୁହେ ମୁଁ ଏକ ସାଧାରଣ ନାରୀ। ମଣିଷର ସୁଖ, ଦୁଃଖ, ଇଚ୍ଛା, ଅଭିପ୍ସା, ଭୟ, ବିଶ୍ୱାସକୁ ନେଇ ଗଢ଼ା ମୋ ଶରୀର ମାତ୍ର ମୋ ରୂପକୁ ଚାପି ଦେଇ ମହର୍ଷି ବାଲ୍ମୀକି ମୋତେ କରିଦେଲେ ଏକ ମଡେଲ୍। ପୋତି ହେଇଗଲା ମୋର ମାନବୀ ଶରୀର, ହସ, କାନ୍ଦ, ଘୃଣା, ରାଗ, କ୍ରୋଧ, ମନଛାପ ଅଶରଣୀ ଗୁଣ। ଚାହେଁନା ମୁଁ ଦେବୀ ହେବା ପାଇଁ ଅବା ଚାହେଁ ନାହିଁ ମୁକ୍ତି, ଚାହେଁ ଜୀବନ, ସୈକତ ଜଞ୍ଜାଳ। ସୀତା ଏଠାରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଏ ପୁରୁଷ ସମାଜକୁ ଯଥା ବାଲ୍ମୀକି, ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ଓ ଏହିଶ୍ରେଣୀର ଯୋଗୀ ଋଷି ଓ ତପସ୍ୱୀମାନଙ୍କୁ କି ନାରୀକୁ କାହିଁକି ନ୍ୟୁନ କରିଦେଇଛନ୍ତି। ହଠାତ୍ କାହିଁକି ମୋତେ ସଜାଇ ଦେଲେ ସାଧାରଣ ନାରୀରୁ ଦେବୀ। କାହିଁକି ପ୍ରଜାବତ୍ସଳ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପତି ଧର୍ମକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ମୋର ପରାମର୍ଶ ନ ନେଇ ପିତା ଦଶରଥଙ୍କ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଅନୁଯାୟୀ ରାଜି ହୋଇଗଲେ ବଣକୁ ଯିବା ପାଇଁ। ହିନ୍ଦୁନାରୀମାନଙ୍କର ଗର୍ବ ପାଇଁ ପାଳନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ନାରୀଧର୍ମ।

ହଠାତ୍ ମୁଁ ପାଲଟିଗଲି ପତିବ୍ରତା ସତୀ ଶିରୋମଣି, ମନୋହରିଣୀ, ମଙ୍ଗଳମୟ, ସଦାଚାରୀ ମାତୃରୂପା, ମନୋମୟୀ ସୀତେ ମହାମାୟୀ। ପରମ୍ପରାର ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ଭିତରେ କେଉଁମାନେ ରାମଙ୍କୁ ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ସୀତାଙ୍କୁ ବୈଷ୍ଣବୀ ରୂପରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରି ପୁରାଣ କାହାଣୀ ଭିତରେ ଦେବଦେବୀ ଆରୋପଣ କରିଛନ୍ତି ତାହା ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ପ୍ରାପ୍ୟ ନୁହେଁ। ସୀତା ଏକ ଜୀବନ୍ତ ନାରୀ ପ୍ରତିଭା। ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ମଧ ସୁଖ, ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ, ଦୁଃଖ, ଦୁର୍ଯୋଗ ରହିଛି। ମାତ୍ର ଏକ ହିନ୍ଦୁଆଦର୍ଶ ଭିତରେ ଗୋଟେ ସୁଗୃହିଣୀ ସତୀପତ୍ନୀ ଏବଂ ଜଣେ ଉତ୍ତମ ମାତା ଓ ଦେବୀ ରୂପରେ ତାଙ୍କୁ ଚିତ୍ରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସୀତା ପୋତି ହୋଇ ପଡିଛନ୍ତି ଆଦର୍ଶର ବଳୟ ଭିତରେ। ତହିଁରୁ ମୁକ୍ତି ଲୋଡ଼ା, କ୍ରାନ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ। ଆଜିର ଯୁଗରେ ଯେଉଁ ସୀତାଙ୍କୁ ଲେଖକ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ ପାରମ୍ପରିକ ଆଦର୍ଶ, ସତୀତ୍ୱର ଛାପ ସମାଜ ଆଶା କରେ। ବର୍ତ୍ତମାନ ସମାଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାରୀ ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ ଜଣେ ସୀତା। ଜାଗୀ, ଜିଗୀଷା ଭାର୍ଗବ, ସୀତା ଏମାନେ କେହି ଅଲଗା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ନୁହନ୍ତି, ସେମାନେ ସବୁ ନାରୀର ନିର୍ଯାତିତ ଚେତନାକୁ ସମାଜ ସମ୍ମୁଖରେ ରୂପ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସୀ। ସମାଜରେ ଅନେକ ପୁରୁଷ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତି। ସେମାନେ ବୁଝନ୍ତି ଏଇ ଜୀବନ ଓ ଜୀବନସତ୍ତା ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ନାରୀଙ୍କୁ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତିଲେଖକ ଉପନ୍ୟାସ ଶେଷରେ – "ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ଓ ଏ ସମାଜକୁମୋର ଆନ୍ତରିକ ସମ୍ମାନ ଓ ସଦଭାବ। ନାରୀମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାମୀମାନେ ନିଷ୍ପେଷିତ କରିବା ବନ୍ଦ୍ କରନ୍ତୁ। ନାରୀଙ୍କୁ ଉଚିତ ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତୁ। ଶାରୀରିକ ଓ ମାନସିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝିବା ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ। ଜୀବନକୁ ଭଲଭାବରେ ବଞ୍ଚିବା ଶିଖନ୍ତୁ ଓ ନିଜକୁ ଜାଣନ୍ତୁ, ଶ୍ରଦ୍ଧାମୟ ହୁଅନ୍ତୁ, ତ୍ୟାଗ, ସଦିଚ୍ଛା, ଭଲପାଇବା ସହିତ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ଓ ପ୍ରେମମୟ ଜୀବନ ବଞ୍ଚନ୍ତୁ"।

ପରମ୍ପରାର ଦ୍ୱାହି ଦେଇ ସୀତାଙ୍କର ଆଦର୍ଶକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରି ତାଙ୍କୁ ଓ ସର୍ବଂସହା ଧରିତ୍ରୀ ବା ଧରଣୀ ରୂପରେ ଚିତ୍ରଣ କରିବା ଏକ ଅବାନ୍ତର ପ୍ରକ୍ରିୟା। ତେଣୁ ନାରୀ ଜୀବନ ଚିରକାଳ ଦୁଃସହ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କରି ଆସିଛି। ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରୁ ମୁକୁଳିବା ପାଇଁ ସୀତାଙ୍କୁ ଦେବୀ ନୁହେଁ ମାନବୀ ରୂପରେ ଚିତ୍ରଣ କରିବା ବା ପାଠକ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ।

ସହାୟକ ଗ୍ରନ୍ଥସୂଚୀ :

୧. ପାଳ, ପଦ୍ମଜ, ସୀତା ମୁଁ ସୀତା, ପକ୍ଷୀଘର ପ୍ରକାଶନୀ, ମଧୁସୂଦନ ନଗର, ଭୁବନେଶ୍ୱର –୨୦୨୨।

୨. ମହାପାତ୍ର, ତପନ, କଥାଶିଳ୍ପୀ ଓ ଔପନ୍ୟାସିକ ପଦ୍ମଜ ପାଳଙ୍କ ସର୍ଜନ ଜୀବନ ଅଧାରୁ ଆରମ୍ଭ : ଅଧାରୁ ଶେଷ, ଆଦିତ୍ୟ ଭାରତ, ସେକ୍ଟର – ୬, ସି. ଡି. ଏ, କଟକ – ୨୦୨୦।

୩. ପଟ୍ଟନାୟକ, ପଠାଣି, ରାଉତ, ଭୋଳାନାଥ, ଓଡିଆ ଉପନ୍ୟାସ ସାହିତ୍ୟର ପରିଚୟ(ପ୍ରଥମ ଭାଗ), ଓଡ଼ିଶା ବୁକ୍ ଷ୍ଟୋର, ବିନୋଦ ବିହାରୀ ଛକ, କଟକ, ୨୦୧୯।

୪. ପାଣିଗ୍ରାହୀ, ସୁରେନ୍ଦ୍ର ନାଥ, ଓଡ଼ିଆ ଉପନ୍ୟାସ ସାହିତ୍ୟର ଇତିହାସ, ବିନୋଦ ବିହାରୀ, କଟକ, ୨୦୧୭।

❖ ❖ ❖